

ת"פ 9412/06/13 - מדינת ישראל נגד אביב כלפון, בן דיין - נמחק, ברק גויטע - נמחק, אשר בוחבוט - נמחק, שלמה בטיטו - נדון

בתי המשפט

ת"פ 9412-06-13
22 יולי 2015

בית משפט השלום קריית גת

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל
נגד

- 1..אביב כלפון
- 2..בן דיין - נמחק
- 3..ברק גויטע - נמחק
- 4..אשר בוחבוט - נמחק
- 5..שלמה בטיטו - נדון

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד -אביעד כ"ץ

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד -בן יהודה

[פרוטוקול הושמט]

מר דיין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכך שביום 17.5.13 בשעה 13:00 שהו בחוף בר כוכבא באשקלון שם שהו גם המתלוננים: שי תורגמן, יעקב תורגמן, אלירן זרואל, ויניב רביבו .

התפתח ויכוח בין הנאשמים למתלוננים והנאשמים תקפו המתלוננים כמפורט:

נאשם 1 נשכב על שי תורגמן ופצע אותו עם שברי בקבוק. בשלב זה יעקב תורגמן היכה בנאשם 1 באמצעות קב ופצע אותו במצחו.

נאשם 5 תקף את אלירן עם בקבוק בראש וגרם לו פצעים שטחיים.

עמוד 1

הנאשמים כולם תקפו את יניב בכך שבעטו בפניו, ותקפו את יעקב במכות באוזנו השמאלית.

כתוצאה נגרמו לשי פצע מדמם בשוק רגלו השמאלית, חתך בבית השחי השמאלית וחוסר תחושה באצבעות 4 ו-5 ביד שמאל, המטומה תת עורית בקרקפת מצד שמאל, חתך בכף רגל שמאל, בבדיקת CT אסטרוזציה בשוק עם פגיעה בענף עורקי פופליטאלי ונזקק לעירוי וניתוח לסגירת הפצע.

אלירן נחבל שריטות שטחיות בגב, פצע במרפק שמאל עם הגבלת תנועה.

יניב נחבל סימן כחול בעין ימין.

יעקב נחבל פצע באפרכסת-

2 עבירות של חבלה כשעברין מזוין בניגוד לסעיף 335(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977.

בתאריך 1.1.14 הוצג הסדר טיעון על פיו כתב האישום בוטל לגבי נאשמים 2 עד 4 שנמחקו, ולגבי נאשמים 1 ו-5 כתב האישום תוקן, לגבי נאשם 1 הודיעה התביעה כי עותרת למאסר בכלא, אך לגבי נאשם 5, שהודה בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, מסתפקת ב-6 חודשי מאסר בעבודות שרות ורכיבים נלווים, בעוד טיעוני הסנגור חופשיים. כמו כן נדחה לקבלת תסקיר לנאשם 1 וחוו"ד ממונה לנאשם 5.

למרות שעברו של נאשם 5 היה נקי גם שרות המבחן המליצו על מאסר בעבודות שרות ובתאריך 10.7.14 נגזר דינו בגין גרימת חבלה, **ל-6 חודשי מאסר בעבודות שרות, פיצוי בסך 1,750 ש"ח למתלוננים, מאסר מותנה והתחייבות.**

למותר לציין כי נאשם 1 הורשע בעבירות חמורות מאלו בהן הודה והורשע נאשם 5, שדין כפל העונש, כמו כן בניגוד לו לחובתו הרשעה מאוחרת בעבירת איום, מיום 2.3.14, שנעברה ב-30.6.12.

מתסקירי שרות המבחן עלה כי הנאשם כבן 19 וחצי, עבד אך נפצע ברגלו ולא חזר לעבודה. הוא השלים 12 שנות לימוד במגמת עיצוב שיער. בשל מעורבותו בפלילים נדחה גיוסו ואמור לקבל פטור משרות צבאי.

לדבריו העבירות נעברו מתוך הגנה עצמית וטוען כי המתלונן, יעקב תורג'מן, חבט בו בקביים ולכן פצע אותו עם בקבוק. הוא הציג תפיסה קורבנית, התקשה לבחון הפגיעה אחר וצמצם מחומרת האירוע.

במסגרת צו פיקוח מעצרים הוא שולב בקבוצה אך התקשה לשתף בה פעולה ולכן הופסקה השתתפותו ותקופת הפיקוח קוצרה.

התרשמו כי גדל משפחה נורמטיבית אך בשנים האחרונות חבר לחברה שולית. הוא לא לוקח אחריות מלאה והתרשמו כי בסיטואציות חברתיות הוא בעל נטייה להיגרר אחרי הרוב ומושפע באופן שלילי.

למרות נזקקות טיפולית הוא לא מכיר בכך ודחה ניסיונות טיפוליים, לכן לא באו בהמלצה.

למרות האמור, לבקשתו ניתנה לו הזדמנות נוספת לשתף פעולה עם שרות המבחן ומתסקיר משלים עלה כי במהלך תקופת הדחיה נעצר ואף הוגשו נגדו שני כתבי אישום נוספים.

הוא הוציא רישיון נהיגה על מלגזה ועל משאית והחל לעבוד כמפעיל מלגזה במפעל עלבד.

עמוד 2

הוא טען כי מעוניין להשתלב בטיפול אולם שב והציג עמדה קורבנית והתקשה לבחון אלטרנטיבות להתנהגותו. אף שלכאורה הביע חרטה התרשמו כי זה רק מילולי ולא מתוך תובנה פנימית בדבר בעייתיות באופן התנהלותו.

למרות זאת הזמינו אותו לקבוצת הכנה לטיפול ואף שהוא הגיע לקבוצה, היווה גורם מפריע, התקשה לעמוד בגבולות ובכללים, למרות הערות המדריכים, לא גילה מעורבות ויוזמה, התעסק בטלפון ובגורמים חיצוניים, גילה תקשורת לא מכבדת, ולכן הופסקה השתתפותו. הוא ביטא על כך כעס רב וטען כי המנחים התנכלו לו. בכך היה לחזק התרשמותם הראשונית כי הוא לא מחוייב לטיפול ולא בשל להליך טיפולי **וסברו כי יש מקום לענישה מוחשית שתבהיר לו גבולות ותהווה גורם מרתיע משמעותי.**

למרות האמור, ניתנה לנאשם הזדמנות נוספת לפנות בעצמו לשרות ובתסקיר השלישי צויין כי הביע רצון להשתלב בטיפול ולהביא לשינוי בדפוסי התנהגותו ונמצא בהליך ראשוני ביותר לבחינה עצמית וכדי לבחון עד תום רצינות כוונותיו הופנה לשיחה פרטנית עם סטודנטית בהתמחות וביקשו דחיה של מספר חודשים להעמקת התהליך ויכולתו להיתרם מטיפול. הדיון לכן נדחה שוב ונתקבל תסקיר רביעי בו צויין כי במהלך תקופת הדחיה שולב בטיפול פרטני, מגיע לשיחות באופן קבוע, משתף פעולה, מתחילת חודש ינואר 2015, וכי במקביל שומר על יציבות תעסוקתית מזה מספר חודשים וניתק כל קשר עם החברה השולית עליה נמנה בעבר וביקשו דחיה נוספת.

בתסקיר החמישי צויין כי המשיך בהליך הטיפול שהסתיים בסוף חודש יוני. הוא המשיך לשתף פעולה והגיע באופן סדיר לפגישות תוך העלאת תכנים רבים, שיתף בתחושותיו ורגשותיו ובאירועים משמעותיים בחייו. הוא החל לבחון באופן ביקורתי את בחירותיו וקשריו עם חברה שולית. הוא עתיד להינשא ולהפוך לאב. הוא ממשיך לעבוד כמלגזן ואף נקלט במפעל בהעסקה ישירה. להערכת מעסיקו הוא בעל מוסר עבודה גבוה ומגלה אחריות לביצוע המטלות הנדרשות.

לאור האמור הם חוזרים בהם מהמלצתם וממליצים כי המאסר יבוצע בעבודות שרות יחד עם צו מבחן.

באשר לנסיבות הארוע:

הסנגור טען כי לא הנאשמים החלו בתקרית אלא המתלוננים, אותם תיאר כ"גורילות" ביחס לנאשמים, והציג צילומים שצולמו מחלק מהארוע על ידי עד ראייה.

התביעה לא חלקה על כך שמתלונן 2, אביו של מתלונן 1, תקף את נאשם 1 עם קב"ים, לדבריו, כדי להגן על בנו, ולדבריו הסנגור כתוצאה פתח לו את הראש. גם אין חולק כי המתלוננים הותקפו על ידי מספר אנשים.

מתברר כי במקום היה עד ראייה שוטר שזיהה חלק מהתוקפים.

שלושה מהנאשמים נמחקו שכן התביעה סברה שאין ראיות מספיקות לזיהויים.

לטענת התובע, הנאשם אכן הוכה בראשו ודימם מהמצח, אך תגובתו, שבירת בקבוק ופציעה עימו, הייתה קשה וללא פרופורציה, נעשתה לאור יום ובנוכחות ציבור כולל נשים וילדים, וסבור כי המתחם העונשי הראוי בגין פציעה עם בקבוק שבור, זהה לפציעה עם סכין, והינו מאסר, הנע בין 24 ל-48 חודשים.

התובע הפנה לע"פ 2352/03 **גנאדי אלישיב** נגד מ' מיום 11.12.13 אולם שם נדון בגין גרימת חבלה חמורה בנסיבות חמורות בניגוד לסעיפים 333 יחד עם 335(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977. הוא נטל סכין מטבח גדולה עמוד 3

ודקדק את אביו בבטן וגרם לו קרע בקיבה, במעי הגס ובכבד, ונשקפה סכנה לחייו. בימ"ש מחוזי גזר דינו ל-4 שנות מאסר והפעיל מאסר מותנה ובימ"ש עליון דחה הערעור.

כן הפנה לע"פ 8597/07 **חסאן זואבי נגד מ'י** מיום 10.1.08 שם נדון ל-3 שנות מאסר בגין חבלה בנסיבות חמורות, ופציעה בנסיבות חמורות תוך שימוש בסכין. הוא התנפל ללא התגרות מוקדמת על המתלונן ודקדק עם סכין במותן ובזרוע וגרם לפצעים, כולל חדירה בבטן, ובוצעו תפירה של המעי הדק ויתר הפצעים. ביהמ"ש העליון דחה הערעור והדגיש הצורך להילחם בתופעת הסכינאות ביחס מחמיר וכדבריו: "סכין היא נשק קר השווה לכל נפש, המצוי בכל מטבח, וככל שייחם המזג כך יונף הנשק הקר, בקלות ובקלות דעת." ומפנה לע"פ 607/07 **עבדל סלים נגד מ'י**, שם דובר על מתחם עונשי של מאסר הנע סביב שנתיים כשלעיתים גם עונש של חמש שנים ראוי, הכל על פי הנסיבות.

התובע הפנה גם לע"פ 4688/10 **פלוני נגד מ'י** בעניינו של קטין שדקדק אחר דקירה עמוקה בחזה שמאל ובירך, שהורשע על פי הודאתו ונדון לארבע שנות מאסר, והערעור נדחה אגב קביעה כי "**גם במקרים בעלי חומרה רבה מצווה ביהמ"ש לתת דעתו לשיקולי שיקום, במיוחד בעניינם של קטינים, אולם מה נעשה ורק לאחרונה החלו המערער והוריו להפנים הצורך ליטול חלק בטיפולם שנועדו להפחית סכנה...**"

הסנגור טוען כי הפסיקה שהמציא התובע אינה רלבנטית למקרה זה אלא למקרה חמור בהרבה והוא סבור כי המתחם העונשי נע בין מאסר מותנה למאסר קצר שיכול וישא בעבודות שרות.

הערך החברתי המוגן הינו הצורך להגן על שלומו ובריאותו של הציבור וליתן לו תחושת ביטחון וחופש להלך ברחוב, ולבלות במקומות ציבוריים, ללא חשש פגיעה.

יש לעקור מן השורש התופעה הקשה של שימוש בכלים חדים המסוגלים לדקור ולפצוע, על רקע סכסוכים של מה בכך, על ידי צעירים חמומי מח, נעדרי שליטה עצמית, שכן התוצאות הן קשות ולעיתים אף קטלניות.

בשל ריבוי מקרים של שימוש קטלני בסכינים, אותם נושאים בני נוער, בתי המשפט אכן מטילים עונשי מאסר, ועל הצורך להילחם בתופעה כואבת זו, נכתב רבות:

כך בברע"פ 5998/09 **יוסף שמאיב נגד מד"י** נקבע:

"מדובר במי שעשה שימוש בסכין ובאלימות...מעשים חמורים אלה מחייבים השתת עונש ראוי. בית המשפט המחוזי הלך כבר דרך משמעותית לקראת המבקש בהפחיתו מהעונש שנגזר עליו על ידי בימ"ש השלום, אף אם הקלה זו הייתה ראויה לאור העדרו של עבר פלילי משמעותי, הרי שאין כל מקום להוסיף ולהפחית מהעונש".

וברע"פ 5127/09, **דוד יפקח נגד מד"י**, מפי כב' השופט אדמונד לוי נקבע כי: "**בשנים האחרונות אנו נתקלים בתופעה קשה, כאשר אנשים יוצאים לבילוי לילי נושאים עמם כלי משחית. תופעה זו לא פסחה גם על בני נוער, את מחירה שילמו קורבנות לא מעטים בחייהם, ואחרים נושאים את צלקותיה על גופם. עם כך אין להשלים, ואחת הדרכים לסלק תופעה זו מחיינו, היא החמרה בענישה הנהוגה עד כה.**"

אמנם המחוקק לא ראה לאבחן בין פציעה עם סכין לנשק קר אחר, המסוגל לדקור, אולם נשיאת סכין ללא סיבה, מהווה עבירה בפני עצמה, שדינה בדרך כלל מאסר, ולטעמי, אין מי שמצטייד בסכין מבעוד מועד כדי לפצוע אחר, כהרי

מי שחש מותקף, או נחלץ לעזרת חבר, ועושה לכן שימוש בחפצים מזדמנים הנמצאים בסביבתו.

באשר לנסיבות: בחנתי היטב הצילומים מזירת האירוע. אנשים נראים מתעלמים מהמריבה או צופים בנעשה מבלי להתערב, ורק חלק קטן מצא לנכון לטפס על הגדר, נמשכים לתיגרה כאל מגנט. חלק מהם, כמו נאשם 1, אף מצאו לנכון להתערב בה. בעקבות התערבותו, הנאשם חטף מכה ממקל בראשו והגיב בניפוץ בקבוק על שי, ופציעה בצוותא של אחרים. בסופו של דבר, המתלוננים, אפילו הם אכן גדלי גוף, כטענת הסנגור, נפצעו, כששי הוא זה שנפגע במקומות שונים בגופו, וכן בענף העורקי, וכתוצאה, איבד דם, נזקק לאשפוז, לעירוי, לניתוח ולתפרים. תוצאה ללא ספק קשה.

למרות השינוי המהותי בהתנהגות הנאשם עומד התובע על עתירתו למאסר בכלא, לאור התוצאה הקשה וחומרת המעשים ובבחינת מסר הרתעתי לציבור. הוא סבור כי כל עונש אחר לא יהא מידתי. בעוד הסנגור מפנה לגילו הצעיר של הנאשם, לעברו, שהיה נקי בעת הארוע, למשך הזמן שעבר, לעובדה שהוא עצמו נפצע, ובעיקר לכברת הדרך הארוכה שעבר מאז. הסנגור מפנה לפסיקה של בימ"ש העליון בעת האחרונה בה גם בעבירות חמורות מאלו מצאו לנכון להעדיף האלמנט השיקומי על ההרתעתי.

אין כל ספק כי בגין מעשי הנאשם, המתחם העונשי הראוי הינו מאסר, אותו ישא מאחורי סורג וברית, שינוע בין 18 ל-28 חודשי מאסר, בהתחשב בכל נסיבות האירוע, אולם לא בכדי מצאתי לנכון לעודדו לשתף פעולה בכיוון הטיפול-שיקומי ואף לדחות הדיונים לצורך זאת.

אף שמדובר בעבירות חמורות, בטרם שליחתו לכלא של מי שהיה כבן 19 בעת ביצועו, מגיעה לו ההזדמנות לשנות מדרכו הרעה, שכן כליאתו מאחורי סורג וברית רק ירחיקו מאפשרות כזו. בתיקון 113 ובהחלטת בית משפט עליון בע"פ 7781/12 בעניינו של **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 3.6.13 יש התייחסות לגיל ולהשפעתו על מדיניות הענישה.

המחוקק התייחס לקבוצת הבגירים הצעירים בכך שקבע חובה לערוך תסקיר בטרם גזירת עונש מאסר על נאשם שטרם מלאו לו 21, וחוק הנוער קובע חובת מאסר במעון סגור שהוא בעל מאפיינים טיפוליים שיקומיים ובה ניתן לשאת מאסר עד גיל 20. בתיקון 113 סעיף 40 יא' (1) לחוק העונשין נקבע כי יש להתחשב, בקביעת העונש, בין היתר, בגילו של הנאשם.

מדובר בכללים הבנויים במתכונת מדורגת:

עד גיל 12, אין בה אחריות פלילית, מגיל 12 - 18, אף שיש בה אחריות פלילית, מדובר בקטין ולכן יש מסגרת דיונית מיוחדת ותפיסה שיקומית. מעל גיל 18, המסגרת היא רגילה, ללא תלות בגיל, אך יש ליתן משקל לגיל במסגרת העונש, ענין הנתון לשיקול דעת השופט.

בית המשפט העליון התייחס לכך שקבוצת הבגירים הצעירים מהווה חלק משמעותי ביותר מכלל

הנאשמים, מעל 20 אחוז מסך המורשעים.

לגבי גילאי 19 - 24 פי שניים מעל המספר הכללי באוכלוסיה, בעיקר לגבי אלו שנמצאים בטווח הגילאים שבין 17 ל-19. בית המשפט מתייחס לשיקולי התפתחות ובגרות, והמחקרים המראים כי

גיל 18 אינו מהווה נקודת מפנה מוחלטת מקטינות לבגרות, בעיקר נוכח שינויים חברתיים בעשורים האחרונים שהובילו להארכת תקופת ההתבגרות ולחירות מוגבלת של אדם צעיר, המובילה צעירים להיקלע לנסיבות לא קלות, ללא בגרות נפשית המאפשרת התמודדות עמן.

יש מחקרים שהראו כי המניעים לביצוע העבירות בקבוצה זו דומים למניעים של קטינים, כולל לחץ חברתי והתחברות לקבוצות עברייניות. כמו כן, יש להליך ההתפתחות משמעויות קוגניטיביות נירופסיכולוגיות. יש מחקרים מהם עולה שטטוש של הגבול בין קטינות לבגרות, כגון, שהמוח ממשיך להתפתח בהתייחס להפעלת שיקול דעת ושליטה בדחפים עד גיל 25 וחוויות אופייניות מהוות זרז להתפתחות קליפת המוח האחראי על התהליך הקוגניטיבי - התנהגותי, וכן מחקרים שקבעו כי הנטייה לקחת סיכונים ולפעול בקלות דעת ופזיזות אופיינית במיוחד בקבוצה זו.

כמו כן, יש התייחסות להשפעה של מאסר על קבוצת גיל זו, שיקול בלתי נפרד משיקולי ההתפתחות שכן הקושי בנשיאת מאסר נובע בעיקר ממאפיינים התפתחותיים קוגניטיביים של הקטינים ויש קווי השקה רבים בין קטינים לבין בגירים- צעירים, המובילים למסקנה שיש לבחון השפעת המאסר גם על בגירים הצעירים תוך התחשבות בגילם.

הנזק הפסיכולוגי שגורם מאסר על בגירים-צעירים חמור מהשפעתו על בגירים מעל גיל 25 ודומה בהרבה להשפעה על קטינים. כמו כן, פוגע בסיכוי של הבגיר- הצעיר להמשיך בתהליך ההתבגרות ומקבע דפוסים פסיכולוגיים-קוגניטיביים.

באשר לשיקולי שיקום, עד גיל 21 מדובר במטרה העיקרית של התסקיר וזאת בטרם יגזר דינו של בגיר -צעיר למאסר. יש להעניק משקל נכבד לפוטנציאל השיקומי העולה מהתסקיר, שכן שיקולים אלה מקבלים משנה תוקף ככל שגילו קרוב לגיל הקטינות ופרוסים כל חייו לפניו. מבלי לקבוע יתדות צוין כי נראה שלקבוצה זו יש ליחס משקל גבוה יותר, בדומה לקטינים, להמלצה של שירות המבחן לשלב הנאשם במסגרת שיקומית, אף שהשיקולים אינדיווידואליים ולעיתים יש לבכר שיקולי הרתעה וגמול על שיקולי שיקום.

מדובר במדיניות ענישה שאומצה במדינות רבות: ארה"ב, גרמניה, שוודיה, אוסטריה פינלנד ושווייץ.

יש מחקרים שראו כי קיים קשר סיבתי שלילי על פיו מאסר ראשון לא רק שאינו מרתיע, אלא בסבירות גבוהה מביא למאסרים נוספים ולרצדיביזם.

לאור כל האמור מצאתי לחרוג לקולא מהמתחם העונשי הראוי משיקולי שיקום אולם לאזן זאת בעונש מרתיע ממש ובפיצוי של ממש לשי תורג'מן, ואני גוזרת על הנאשם עונשים כדלקמן:

1. 6 חודשי מאסר, מבלי לנכות המעצר, אשר אותו ישא בעבודות שירות במרכז הטניס אשקלון, וזאת 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות, בעבודות אחזקה וסיוע, מנהלה ושירותים בפיקוח כלאי ישראלי שרון.
תחילת המאסר מיום 29.9.15 ועליו להתייב בשעה 08:00 במועד זה בפני המפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה במפקדת גוש דרום ב"ש, ליד כלא ב"ש, (אוטובוס אגד מתחנה מרכזית בב"ש קו 46).
על הנאשם לדווח לממונה על עבודות השירות בשב"ס אודות כל שינוי בכתובתו ובפרטיו.
כמו כן, מוסבר לו כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע וכי כל הפרה תביא להפסקה מנהלית של העבודות ולנשיאה בעונש בין כותלי הכלא.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירה של תקיפה או פגיעה.
3. קנס בסך 1000 ₪, או 40 ימי מאסר תמורתו.
הקנס ישולם לא יאוחר מה-10.8.17
אם לא ישלם אחד מן התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.
4. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 12,000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מהיום.
אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.
5. הנאשם ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום.
לצורך זאת עליו לחתום על צו מבחן.
מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.
6. פיצויי לשי תורג'מן בסך 25,000 ₪ שישולם ב- 15 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 10.3.16.
אם לא יעמוד באחד התשלומים במועד- יעמוד כל הסכום לפירעון מיידי ויגבה כקנס.
זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ו' אב תשע"ה, 22/07/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה

החלטה

המוצגים יחולטו , יושמדו או יושבו לבעלים על פי ערכם.
בהסכמת הנאשם סכום הפיצוי יקוזז מהפיקדון והיתרה תשולם כאמור בתשלומים כפי שנקבע.

ניתנה והודעה היום ו' אב תשע"ה, 22/07/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה